

αίμα και η θλίψη δίνουν τη συνέχεια στη ζωή και στις μικρές χαρές της. Η ζωή συνεχίζεται. Ο κόσμος συνεχίζει να πορεύεται να παντρεύεται να κάνει παιδιά και να ξανααστύνει το σπιτικό του.

Το ίδιο κάνει και ο γιος του Μανόλη και πρώτος εξάδελφος της Σουλτάνας, ο Γρηγόρης, που είχε γεννηθεί στα 1813. Παντρεύεται την Μαρία, γεννημένη στα 1821. Η Μαρία γίνεται μέλος της οικογενείας και γνωρίζει την ίδια τη Σουλτάνα και από πρώτο χέρι την ιστορία μας. Έζησε μάλιστα εκατόν είκοσι τρία χρόνια, και πέθανε στα 1944. Και τα χρόνια αυτά ήσαν αρκετά για να μεταδώσει όλα τούτα και πολλά άλλα στα παιδιά της, αλλά και στο μικρότερο από τα εγγόνια της, τον Κωνσταντίνο Λιάμπα.

Ένδεκα χρόνια την έζησε εκείνος και δεν ήταν λίγα για να διαμορφώσει από πρώτο χέρι ανεξίτηλες μνήμες που εδραιώθηκαν μέσα του και από τις μετέπειτα συζητήσεις με τον πατέρα του. Εκείνος με τη σειρά του τα είπε σε μένα και εγώ θεώρησα σωστό να τα διηγηθώ σε σας.

Μπορεί γι' αυτόν να αποτελεί μια οικογενειακή παράδοση, για όλους όμως εμάς αποτελεί μια πρωτόγνωρη μαρτυρία που καθήκον αλλά και υποχρέωσή έχουμε να καταγράψουμε, συμβάλλοντας ελάχιστα στην καταγραφή της ιστορίας του τόπου μας. Είναι ένα πέρα για πέρα αληθινό κομμάτι της ιστορίας της πόλης που δεν θα πρέπει να χαθεί.

Αλήθεια πόσες ανάλογες ιστορίες δεν διαδραματίστηκαν στις δύσκολες εκείνες ώρες;

.....

Από τότε που άκουσα αυτή την ιστορία και κάθε φορά που κοιτάζω το άγαλμα της Ναουσαίας ηρωίδας στους Στουμπάνους, λίγα μέτρα πριν από το απύθμενο βάραθρο της Αράπιτσας, η σκέψη μου συναντά στο χείλος της πτώσης την Λέγκω και την εξαδέλφη της τη Μαριγώ. Ωστόσο μια θλιβερή ύπαρξη με σκυμμένο το κεφάλι παραμένει λίγα μέτρα παραπίσω μου. Ίσως να είναι η Σουλτάνα...

Νάουσα Ιούνιος 2009

Ποίηση της Αθηνάς Ξανθίδη

Διαδρομές

Σιωπηλή μου
άνοιξη
Έρχεσαι και
φεύγεις
Με ημέρες
ιριδίζουσες
Στη δίνη των νερών

Σε άκλιτους χρόνους
Ιχνηλατώ βήματα και γεύομαι ανάσες
Ονομασίες συλλαβίζοντας
Το γκριζο διαπερνώντας

Μα έχω κατανόηση
Ακούω τη σιωπή μου
Τότε μιλάς και μου υπόσχεσαι
Τότε ανθίζεις.

Έξι χαϊκού

Ξαναγυρίζεις
Στους καθρέπτες της μνήμης
Σαν καταιγίδα

Παλικάρι μου
Δεν βλέπεις τις στάχτες και
Φωτιές κυνηγιάς

Οι μάσκες πέφτουν
Και το καρναβάλι, να!
Πάλι αρχίζει

Δεν προλαβαίνουν
Οι λέξεις στα χαϊκού
Να μας προδώσουν

Μια ηλιαχτίδα
Έφερε την άνοιξη
Εσύ πού ήσουν;

Ολο ανθίζω
Για τα μάτια σου μόνο
Για το χειμώνα